

ПРИЯТЕЛИ

Сашо и Евгени са приятели, ако може така да се каже, още от пелени. Приятели са и родителите им. Момчетата ходят заедно на неделно училище, заедно учат уроците си, заедно играят. Много се обичат, затова се разбират така. Единият като се разболе, другият веднага се притичва на помощ. Ще му покаже книжка с картинки, ще му разкаже смешна история, ще му обясни уроците. Когато единият е наказан от родителите си, кой ще го разбере и ще го утеши, ако не приятелят му?! Голямо щастие е да имаш истински приятели. Но знаете ли, деца, на този, кой-

то иска да погуби безсмъртните ни души, това въобще не му харесва. И той реши да разруши приятелството на момчетата. Ето какво стана.

Един ден бащата на Сашо му купи колело. Точно такова, за каквото винаги си е мечтал: синьо, блестящо, с леко скърцаща кожсена седалка и хубав звънец. Естествено, Евгени разбра пръв за това. Много се зарадва за приятеля си. Той няма такова колело, а и не се предвижда скоро да му купят. Евгени има по-малки сестри и братя, а Сашо е единствено дете в семейството.

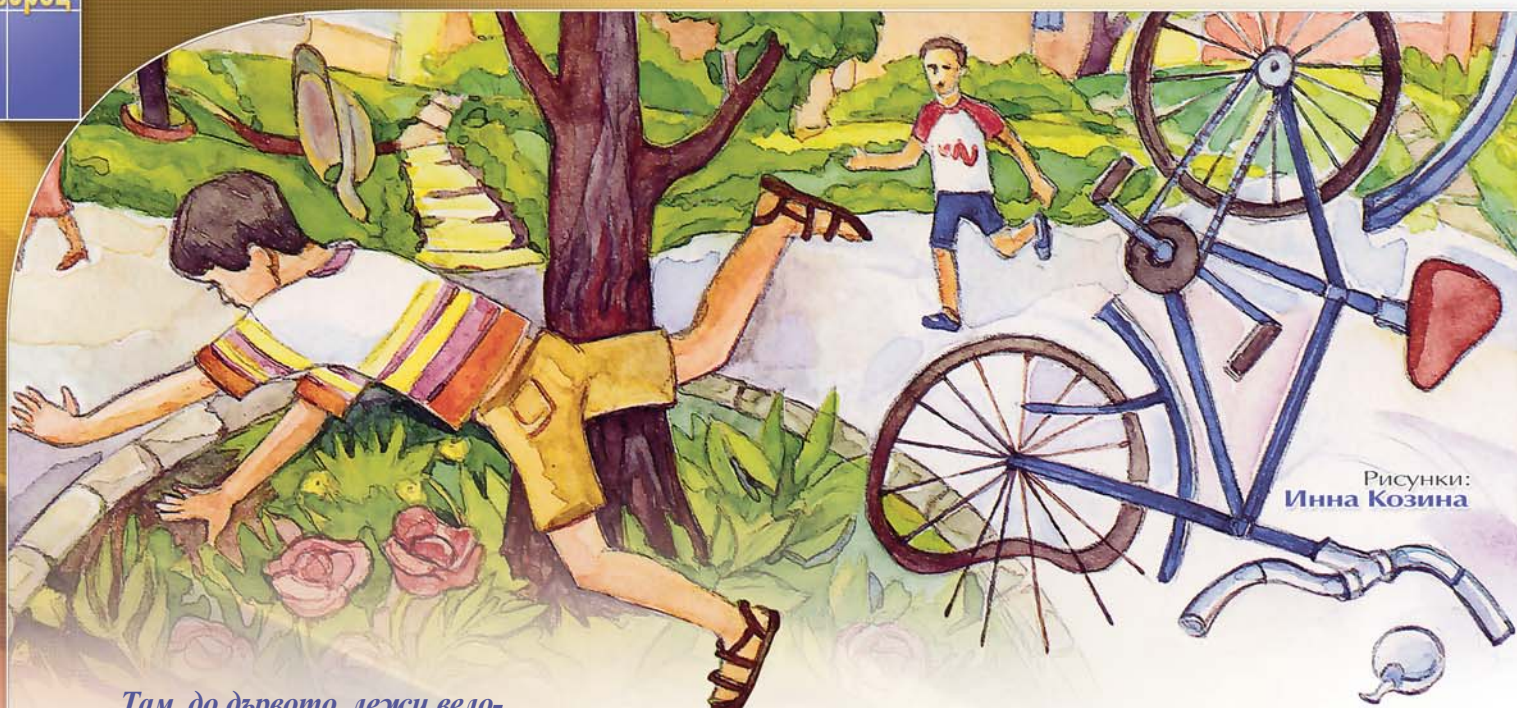
- Не се натъжсавай, Евгени. Искаш ли да ти го дам за едно кръгче? - успокоява Сашо приятеля си. - Ето, дръж!

Евгени радостно скача на седалката, натиска звънеца и тръгва. За нула време обикаля няколко пъти къщата. Супер! Дори сърцето му спира от радост. Ех, ако опита още по-бързо?! Ето това се казва колело!

Как се случи, е трудно да се разбере, но Евгени се озова в градинката, блъсна се в дървото по средата на алеята и падна. От разбитите му колена тече кръв, боли го рамото, носът му е разбит. Всичко това обаче са дреболии!

Рисунки:
Инна Козина

Там, до дървото, лежи велосипедът на Сашо с изкривено предно колело и уродливо огънато кормило. Блестящият щит е пукнат и виси тъжно над колелото. Какво да прави сега? Към него забързано се приближава Сашо, разтревожен от дългото му отсъствие.

- Сашо, не беше нарочно! Прости ми, ако можеш! Ще измисля нещо, само не се притеснявай. Става ли?

Но очите на Сашо вече са пълни със сълзи. О, ако знаеше, че така ще се получи! Дори не беше успял да се порадва на колелото. Ех, Евгени, Евгени!

Незнайно откъде се появи съседът им Стефан. Отдавна го дразнеше тяхното приятелство, може би защото завидваше на момчетата, самият той никога не бе имал приятели.

- Ама че работа! - Стефан удивено подсвирква. - Нали ти казах, Саше, да не се навърташ около тоя Евгени. Нарочно го е направил. Той нали няма такава колело! Какво ще кажеш сега на вашите?

Евгени негодува и едва сдържа сълзите си:

- Не е вярно! Не беше нарочно!

Не му вярвай, Сашо!

С всички сили иска да убеди приятеля си, че не е виновен, ама как? Сашо вдига счупеното колело от земята и тръгва към къщи. А до него върви Стефан и крещи:

- Аз със собствените си очи видях през прозореца как той набра скорост и хоп - в дървото! Това ми било приятел! Ама че „Шумахер“!

Евгени се задушаваше от сълзи на обидата и безсилие. Вкъщи майка му шета в кухнята. Той се вмъкна тихо в своята малка стая. Толкова му се иска да остане насаме, да помисли и да се помоли. Моли Господ за помощ. Копнее Сашо да му повярва и да му прости, за да стане всичко както преди. Да, такава нещо още не им се беше случвало...

Цяла нощ Евгени сънува кошмари. Ту е на колелото и блъска гадния Стефан, ту Стефан кара право срещу него. Сънува Сашо с чужди, зловни очи как ехидно се смее над него и прави гадни физиономии. Ама че нощ! Едва към сутринта заспива дълбоко, но

звънът на будилника скоро го събужда. Време е да тръгва за училище.

Вчерашните събития пронизват съзнанието му като остър нож. Какво да прави? Надниква в стаята на родителите си. Баща му чете Библията. Лицето му е спокойно и Евгени чувства, че може да му се довери. Приближава се, до като едва сдържа сълзите си: - Татко, помогни ми!

Бащата внимателно изслушва най-големия си син. И, разбира се, намира изход!

- Днес не съм на работа. Ще отидем до магазина и ще купим на Сашо ново колело, а счупеното ще вземеш ти. Ще ти дам пари назаем. През лятото ще припечелиш и ще ги върнеш, става ли?

- Става! И още как! Благодаря ти, татко!

- Пригответъй се по-бързо, че да успееш за училище!

Евгени влиза радостен в клас. Среща сърдитите очи на Сашо и се усмихва. Мисли си: "Ех, ти, Сашо, нищо не знаеш! Такава изненада съм ти приготвил!"

След часовете Евгени лети към къщи като на криле. Новото блестящо колело, още по-хубаво от предишното и вече сглобено от баща му, стои в коридора. Какъв чудесен баща си има той! Винаги е готов да помогне на сина си! Евгени хвърля чантата си на пода, взима колелото и го кара към апартамента на Сашо. Трябва да успее, преди приятелят му да се върне от училище! Вратата отваря леля Катя, майката на Сашо. Тя гледа учудено. Евгени я поздравява набързо и накратко ѝ обяснява ситуацията, макар да му се струва, че леля Катя нищо не разбира.

- Кой е счупил колелото? Ти? Не е ли Сашо? Странно.

Това е всичко, което тя успява да каже, докато Евгени вкарва в тесния коридор новото колело и изкарва старото. Голям късмет. Сега му предстои нещо интересно - да ремонтира счупеното.

Двамата приятели непременно ще се справят, Евгени изобщо не се съмнява. Но само като си помисли какъв добър приятел е Сашо! Не го е издал на родителите си. Сигурно са повярвали, че Сашо сам е разбил новото си колело. И си го е отнесъл, горкият! Нищо, Евгени никога няма да забрави това. Излиза, че Стефан напразно се е старал, напразно е лъгал! Слава Богу!

Не е успял още да обмисли добре всичко, когато на вратата се звънва. Ето го Сашо! Мълчи. И Евгени мълчи. Само се гледат един друг. А пък и за какво са им думи и без това всичко е ясно: велико нещо е приятелството! И е чудесно, когато го подарява Иисус!

Елена Чепилка

